

Landbruksdepartementet
Postboks 8007 Dep
0030 Oslo

Deres ref.:
200303044

Vår ref. (bes oppgitt ved svar):
03/8057 NATB-NK-LL
Arkivkode:
367.2

Dato:
09.03.2004

Forslag til ny lov om skogbruk - Høring

Viser til Landbruksdepartementets oversendelse av 4.12.2003

Innledende bemerkninger

Vi betrakter det foreliggende lovforslag som en klar forbedring i forhold til eksisterende skoglov. Imidlertid gir dagens lovutkast bare overordna rammer for miljøområdet, og har ikke konkrete miljøbestemmelser. § 4 hjemler imidlertid en miljøforskrift til loven. Vi tror skogbruksnæringen vil være tjent med en miljøforskrift som gir mer konkrete og oppfølgbare miljøbestemmelser. Dette vil etter vårt syn gjøre oppfølgingen på miljøområdet enklere, og øke tilliten utad til skogbruksnæringens innsats på miljøområdet. Vi viser også til *Landbruksdepartementets miljøhandlingsplan 2001-2004* vedrørende dette spørsmål, der det fremheves behov for presise miljøbestemmelser i den nye skogbruksloven.

Vi vil derfor tilrå at det utarbeides en miljøforskrift med hjemmel i loven.

Våre kommentarer er gitt under den forutsetning at det vil bli utarbeidet slik miljøforskrift. Dersom dette ikke blir resultatet, er forutsetningene betydelig endret, og det må på en del områder innebygges spesifikke og presise miljøbestemmelser direkte i loven. I og med at en slik forskrift ikke enda er utarbeidet, er det vanskelig å vurdere miljøeffektene av den nye skogloven.

I høringsbrevet ber Landbruksdepartementet om synspunkt på innhold og detaljeringsgrad i en slik forskrift. I lys av det som er sagt ovenfor, synes vi det er vanskelig å komme med konkrete svar på det på nåværende tidspunkt, men vi vil gjerne bidra med synspunkter på det under utarbeidelsen av en slik forskrift. Dette gjelder også eventuelle andre forskrifter som utarbeides med hjemmel i skogloven.

Kommentarer til noen av bestemmelsene i lovutkastet:§4. Skogeigar sitt forvaltaransvar

Vi synes denne bestemmelsen har fått en god presisering. Det framgår av loven at skogeier har et forvalteransvar som bl a innebærer det å ha kunnskap om, og ta ansvar for, de miljøverdier som finnes i skog, ved alle tiltak. I denne sammenheng er det viktig slik det presiseres i lovteksten at dette kan innebære at enkelte tiltak i skogen ikke kan gjennomføres.

§ 4 hjemler også utarbeidelse av en miljøforskrift. Vi viser her til det som er sagt innledningsvis.

§5. Skogregistrering og skogbruksplan

Det er etter vårt syn avgjørende for tilliten til miljøinnsatsen i skogbruket at miljøinformasjon som framkommer er offentlig tilgjengelig. At dette nå blir lovbestemt oppfatter vi som svært positivt.

Når det gjelder spørsmålet om obligatorisk skogbruksplan, framføres det argumenter mot en slik bestemmelse i loven. Det er imidlertid flere ganger tidligere understreket at skogbruksplanlegging er et viktig skogpolitisk virkemiddel, og en nødvendig forutsetning for å oppnå et bærekraftig skogbruk (*Skogbruksplanlegging*. NIJOS-rapport 13/98).

Vi tror i utgangspunktet at skogbruksplanlegging, med de verktøy som nå er utviklet, er viktig for å kunne ivareta miljøhensyn i skogbruket på en tilfredsstillende måte. I utgangspunktet mener vi derfor at det er ønskelig med obligatorisk skogbruksplanlegging. Det som vi imidlertid ser som mest viktig i denne sammenheng er at det foretas noen form for innsamling og håndtering av miljøkunnskapen knyttet til de skogarealene som er i drift (jfr kommentarer til bestemmelsene i §4). Etter vår oppfatning bør det derfor være et krav om at det er foretas miljøregistrering, eller på annen måte framskaffes opplysninger om miljøverdiene på skogsarealet. Det understrekes annet steds i lovutkastet at skogeieren har et forvalteransvar, og slik kunnskap er etter vårt syn nødvendig for å utøve et slikt ansvar.

§6. Forynging og stell av skog

Introduksjon av fremmede arter er en av de store truslene mot stedegent biologisk mangfold verden over. Dette er bakgrunnen for Artikkel 8h i Konvensjonen om biologisk mangfold (St.prp.nr. 56 (1992-93)), som forplikter land som har ratifisert konvensjonen (sitat):” så langt som det er mulig og hensiktsmessig, hindre innføring av, kontrollere eller utrydde fremmede arter som truer økosystemer, habitater eller arter” (sitat slutt.)

Av skogstrærne er det så langt antakelig bare platanlønn som kan vurderes å fylle disse kriteriene her i landet. Imidlertid ser vi, og det er dokumentert av flere forskningsmiljøer, at fremmede treslag plantet i skogbruksøyemed (eksempelvis sitkagran), i økende grad sprer seg i norsk natur. Selv om dette enda ikke har nådd noe omfattende nivå, er bare det faktum at de sprer seg nok til å innse at dette kan bli problematisk over tid.

Når det gjelder introduksjoner av fremmede arter, er introduksjon av skogstrær alvorligere enn introduksjon av de fleste andre organismer, fordi skogstrærne påvirker økosystemet på en helt annen måte, bl a gjennom at de utgjør mye av den fysiske strukturen i de økosystemer der de inngår, og dermed i stor grad former livsbetingelsene for svært mange andre arter.

Fra forskningshold poengteres det at det med dagens kunnskap er svært vanskelig å forutsi hvilke introduserte arter som kan bli en trussel mot de stedegne. Platanlønn eksisterte svært lenge i Norge før den begynte å opptre ”aggressivt” slik vi ser den i dag, og dette er typisk for flere arter.

Et annet viktig poeng er også at når slike arter har fått fotfeste og begynner å spre seg, vil det kreve store ressurser å bringe dem under kontroll, eventuelt å utrydde dem.

Det er derfor vårt syn at all bruk av fremmede (utenlandske) treslag i utgangspunktet skal være forbudt, og bare kunne tillates etter søknad og særskilt vurdering av treslag, areal og risiko for spredning.

I denne sammenheng viser vi for øvrig til rapporten *Introduksjon og spredning av miljøfremmede arter i Norge. Rapport fra nasjonalt seminar i Trondheim, 23-24.sept. 1997. SMU-rapport nr 1/98*. Senter for miljø og utvikling (SMU), Norges Teknisk-naturvitenskapelige Universitet 1988.

§9. Førebyggjande tiltak

Under denne bestemmelse er det i parentes foreslått et 2. ledd. Så vidt vi kan se gir ikke forslaget noe ytterligere bidrag til å finne løsninger på beiteskader og skog enn de bestemmelser som allerede finnes i viltlovens § 13. Kommunen kan gi tillatelse etter viltlovens § 13, og kommunen er også lokal skogbruksmyndighet. Ansvarsforholdet blir derfor ikke endret, eller noe mer klart etter denne foreslåtte bestemmelse.

Med hilsen

Ola Skauge e.f.
avdelingsdirektør

Akse Østebrøt

Kopi: Miljøverndepartementet
Riksantikvaren